

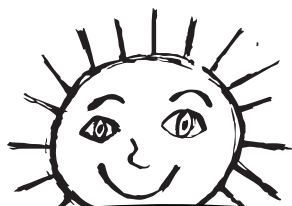

ČTOČ

červen č. 26

OTROKOVICKÝ
ODDÍLOVÝ
ČASOPIS

J

SLUNÍČKA - VÍKENDOVKA METYLOVICE

A je to tady zas a znova – ano, konečně další víkendovka Sluníček. Všechny jsme se sešly na nádraží okolo půl třetí a nadšeně se vydaly vstříc novým zážitkům. Cesta vlakem byla sice dlouhá, ale nám to nevadilo, protože jsme se úžasně bavily. Po pár přestupech jsme konečně jsme dorazily do malinké obce s názvem Metylovice. Zjistily jsme, že fara, na které budeme další dva dny bydlet je na druhé straně než vlakové nádraží. Noo... najednou nám ty Metylovice nepřišly tak malé. S malou pomocí náhodné kolemjdoucí jsme se západem slunce dorazily na faru. Na faře jsme se během pár minut zabydly a pak už nás Kačka vytáhla ven, kde jsme si zahrály pár her, ve kterých jsme vyzkoušely, jak umíme spolupracovat. Poté následovala všemi očekávaná večeře. S láskou připravenou hráškovou polívkou jsme spakovaly a Červení (naše skupinka) šli umýt nádoby. Po vydatné večeři jsme dostaly informaci, že na sebe máme navléknout co nejvíce oblečení do dvou minut. No a následně ho ze sebe zase svléknout a udělat z něj ve skupinkách co nejdelší provaz.

Po takové náročné hře jsme si daly jednu oddychovku. Už bylo celkem pozdě a nám se začala klížit víčka. Navíc nám bylo řečeno, že se bude zítra brzy vstávat. Pomodlili jsme se a zazpívaly si večerku. Vedoucí nám popovídaly pár hororových příběhů. Třeba o bílé rukačce – řekněte si Páji a ona vám ho ochotně povykládá!

Další den nás vedoucí (tak jak slibovaly) vzbudily brzo tj. zruha 6:45. Posnídaly jsme, vyčistily si zoubky a rychle se sbalily na výlet. Byly jsme tak rychle nachystané, že to překvapilo vedoucí i nás samotné. No šly jsme na autobus, který nám sice málem ujel, ale díky našim rychlým nožkám jsme ho stihly. Autobusem jsme jely asi deset minut. Konečně

j jsme dorazily na místo startu našeho výletu. Bylo nám oznámeno, že v průběhu cesty do cíle - až na vrchol Lysé hory - musíme zakreslovat trasu. A tak jsme se s nadšením vydaly na dobrodruží. Vždycky jsme si daly přestávku na splnění úkolu, který nám vedoucí zadaly. Úkoly byly všemožné a plnily jsme je po skupinkách. Cesta byla celkem náročná, ale protože jsme mocinky šikovné, všechno jsme bez problémů zvládly. Jedním z posledních úkolů bylo svázat se ve skupinkách za ruce a jít po úzké cestě. No až pozdě jsme se dozvěděly, že jsme se mohly rozvázat už dřív, ale bohužel jsme to místo nějak přešly. Tak ale aspoň byla sranda. Na cestě se začal objevovat sníh, což pro nás bylo velké překvapení (nakonec jsme už nikde nic než sníh neviděly). A co se dělá, když je vám vedro a pod nožkami máte krásně studený snížek? No strčíte do něj hlavu, samozřejmě!

Ani jsme nemusely jít moc dlouho a začaly jsme padat, protože když sníh zmrzne, tak klouže - takže nechybělo několik ukázkových držkopádů. Na poslední a nejstrmější úsek nás napadlo se svázat úplně všechny, což byl nejšilenější a nejlepší nápad za celou víkendovku. Cesta nám trvala celkem dlouho, protože jsme všechny furt padaly, a když spadla jedna, strhla všechny. Ke konci kopce jsme na taktiku už celkem přišly a zvládly jsme to!!! Konečně jsme vylezly na vrcholek Lysé hory!

Z té zdlouhavé cesty nám už vyhladovělo, tak jsme si zašly na výtečný obídek. Někdo si dal polívku a někdo třeba dobrý koláč. Po obědě jsme se některé odhodlaly odhodit trička a skočit do studeného sněhu. Tahle víkendovka byla samý šilený nápad. Pokochaly jsme se krásným výhledem, a vydaly se na zpáteční cestu, při které jsme se celou dobu klouzaly. Dokonce tam byla i skluzavka, díky

kteří některé z nás zahučely do díry pod ní. Celá cesta byla velká sranda. Zanedlouho sníh bohužel skončil a my šly zas po normální cestě na vlak, který nás odvezl zpátky do Metylovic. Konečně jsme byly zpátky! Všechny jsme si sundaly boty a ponožky (nee vůbec to tam nesmrđelo:))... daly jsme si menší relax a zanedlouho už nám vedoucí oznámily, že jdeme hrát hry ven. Zkoušely jsme si, jaký máme odhad a další podobné hry, dokonce jsme si i trošičku zaběhaly. To nás už celkem zmohlo, takže jsme se těšily na večeři. Ale ještě předtím jsme dostaly informaci, že budou všemi oblíbené scénky, při kterých jsme se rozdělily na dvě skupinky. Na věc byly výborné špagety s boloňskou omáčkou. Po ní jsme šly zkusit naše scénky, které jsme ve finále předvedly ostatním. Všechny jsme se mooc dobře bavily a nasmály jsme se. Panovala tam skvělá nálada. Po scénkách nás pomalu opouštěla energie, tak jsme už chtěly docela jít spinkat, ale to by nebyly naše vedoucí, aby si pro nás nepřipravily ještě jednu menší běhačku. Naštěstí nebyla moc dlouhá, tak jsme byly zanedlouho zpátky na faře.

Pomodlily jsme se a každá z nás napsala na papírek přimluvu, nebo dík. Zazpívaly jsme si večerku na dobrou noc, ale spát jsme ještě nešly. Povídal jsme si s vedoucími. Musím

ŽABKY - VÍKENDOVKA LIBINA

V pátek 29. 3. 2019 jsme my – Žabky vyrazily na víkendovku. Jely jsme do Libiny u Olomouce a tématem celé víkendovky byl cestovatelský seminář. Po příjezdu jsme se rozdělily do tří skupinek. Když jsme byly rozdělené, měly jsme za úkol vymyslet si názvy a pak jsme si každá skupinka měly vymyslet scénku, kterou jsme potom předvedly. Nakonec jsme zahrály pár her, daly si výbornou večeři a šly spát.

Ráno nás vedoucí vzbudily s tím, že nás čeká výlet. Posnídaly jsme, sbalily si věci na cestu a vyrazily. Na výlet jsme šly po skupinkách. Dostaly jsme mapu a první náповědu,

vám bohužel zcenzurovat naše témata, protože jsou přísně tajná. Všichni pomalu usínali, ale já, Vejda a Anička jsme odešly do koupelny, kde jsme ostatní nerušily svým povídáním. Zanedlouho jsme se ale vrátily do pokoje a šly spát taky.

Další den byla neděle. A v neděli se dělá co? Chodí se do kostela. Ale ještě před odchodem jsme musely pouklízet celou faru, což jsme taky řádně udělaly. Po mši jsme douklízely zbytek a daly si na obídek tortilly. Čas se bohužel krátil, a tím i víkendovka. Vyrazily jsme na cestu na nádraží, odkud nám jel vláček domů. Párkrát jsme přestoupily a co nevidět jsme byli doma. Rozloučily jsme se slavným "ciky ciky cák" a odnášely jsme si s sebou úžasně vzpomínky. Díky všem a hlavně nejúžasnějším vedoucími na světě za krásnou víkendovku :)

Danča R.

kteří nás dovedla k té další a tak dál. Cestou jsme plnily různé úkoly a dobře jsme se u toho bavily. V cíli jsme se nakonec sešly všechny a společně jsme poobědvaly. Nazpátek jsme se vrátily dohromady. Před večeří i po ní byl ještě čas na pár her, ale pak už jsme musely jít spát.

V neděli ráno jsme posnídaly a sbalily si věci. Čekala nás mše. Po ní jsme si zahrály ještě nějaké závěrečné hry, vyhodnotily jsme pořadí a už jsme spěchaly na vlak domů. Akce se moc vydařila a už se těšíme na další!

Pája Š.

ZPÁTKY DO MINULOSTI...

BĚŽKOVÁNÍ NA POLANĚ - 2006

Psal se únor 2006, kdy naše tehdejší vedoucí Eliška Hubáčková přistoupila na atraktivně vypadající akci – víkend na běžkách v okolí Velkých Karlovic společně s kluky.

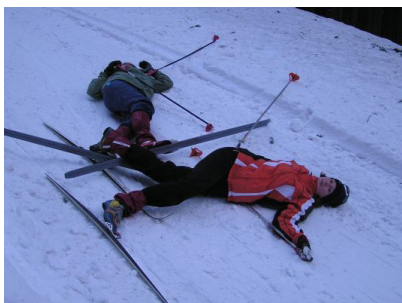
I započalo se shánění výbavy, která by alespoň trochu připomínala, že člověk míní opravdu běžkovat. Podařilo se. A tak se ve čtvrtek odpoledne sešla parta „zkušených běžkařů“ v Otrokovicích na nádraží. Vyráželo se na Polanu. Na začátku nás čekal horský výstup ve sněhu s běžkami v ruce a krosnou na zádech. Funěli jsme, hekali, netušice, co nás ještě v následujících dnech čeká.

V pátek ráno se před chatou začaly rojit různě komicky vypadající postavičky zakopávající o běžkařské hůlky a lyže. Zbyněk, tehdejší extra machr, který jako jeden z mála tušil, jak se tento bohulibý sport provozuje, se nestačil divit. K půjčeným lyžím neseděly půjčené boty, o délce lyží a hůlek raději pomlčím, rozmanité druhy šustákových overalů, kombinéz, kalhot, bund, v lepším případě po sourozencích, v horším po rodičích či prarodičích. Kolem chaty se ozývaly výkřiky: „Běžky se mažou, jo? A jak se do toho obouvá? Mně to nejede! Mně to podkluzuje! Jak se mám zvednout? Jak mám zabrzdit?“ I tahle barikáda byla však záhy překonána. A nebyla by to akce se Zbyňou, kdybychom do toho nešli hned zostra. Takže žádný trénink, žádná rovinka. Kopec jako kráva! No nic, jedeme. Každou chvíli sice leží někdo

na zemi (úspěchem je, když leží jen jeden). Ve většině případů totiž jeden spadne, a protože ti za ním stále ještě neví, jak zabrzdit, tak do něj narazí. Sjezdy z kopce jsou opravdu masakroidní záležitosti. Ostatní běžkaři, pohybující se v tyto dny po stejných trasách jako my, jen nevěřícně zírají. Když už byli alespoň natolik solidární a neočumovali nás, nebohé chudáky, snažící se po hromadném pádu zase stoupnout do stopy, určitě nemohli pohledem minout Wencu Staňka, který jezdil zásadně bez hůlek, s kytarou v ruce, na níž během cesty hrál, a dokonce i zpíval! Každovečerní rituál pak spočíval v opravování postupně se rozpadající výbavy. Samozřejmě jako neefektivnější materiál s nejlepšími funkčními vlastnostmi byla vyhodnocena izolepa. Takže v neděli, když jsme sjížděli do údolí Velkých Karlovic na vlak, byla naše skupina olepená, jak kdyby byl místní kraj v mapě označen jako CHKO Lepicí páska.

No, vzpamatovávali jsme se z této akce dlouho, někteří z nás dokonce díky hlubokým zážitkům, které si odnesli, na běžky zanevřeli. Každopádně to byla akce s velkým A, na kterou se nezapomíná :)

Hanka Č.

ŽRALOCI - VÍKENDOVKA PARTUTOVICE

Začalo to stejně jako ostatní akce našeho oddílu... páteční sraz na nádraží, klasické čekání na opozdilce, při kterém nemohlo chybět běhání dokola a nějaké to klikování. Když už jsme konečně byli všichni, Martáš s Lexou určili vedoucí skupinek - Honzu Staňka, Jožku Ambruze a mě. Jožka měl ale přijet až navečer, tak se náhradním vedoucím stal Paťa Matula a už nás čekal první úkol, kterým bylo zkusit si spravedlivě rozdělit mladší kluky. Ve vlaku si menší sedli, starší stáli a vedoucí skupinek přemýšleli a debatovali o tom, jak to co nejlépe rozdělit. Musím říct, že cesta byla poklidná – tedy až na to, že v jednom vagónu bylo 21 Žraloků. Přestupovali jsme v Přerově a tam jsme taky začali trénovat pokoření našeho rekordu v počítání se. To byla rychlost, že jsem to kolikrát ani nepostřehl. Cesta z Přerova byla o něco delší, ale i tak jsme za chvíli byli v Hranicích, kde stačilo jenom počkat na autobus a dojet do Partutovic - naší cílové destinace. Po vystoupení jsme okamžitě ucítili vesnickou vůni. Fara byla hned u zastávky, takže jsme si jen odnesli věci a vybalili se. Mezitím už byla připravená první hra. Celá víkendovka byla ve stylu záchranářské mise, takže první hrou byl trénink. Dostali jsme šifru, ve které bylo napsáno ať najdeme nejmladšího vedoucího na téhle víkendovce (Lexu), který nám dá mapu vedoucí k nějakému zdroji vody. Začal boj o čas a jako první jsme vyluštili šifru my. V zápětí Honzova a nakonec Jožkova skupinka. Všichni se rozeběhli a hledali Lexu. Naše skupinka našla Lexu (ve tmě na schodišti) s náskokem a utíkali jsme podle mapy k vodě. Skoro celou cestu jsme měli náskok, ale pak nás doběhla a předběhla skupinka Honzy. Obě skupinky byly skoro u cíle a hledali cokoli, co by mohlo být vzkazem od vedoucích. Honzova skupinka odbočila špatně a kvůli tomu své

vedení ztratila. My jsme si všimli za stromem schovaného Martáše a hned za ním běželi. V tu chvíli teprve začal ten pravý úkol - jako hašiči jsme dostali za úkol donést od vodopádu co nejvíc vody na faru. Jenže jak? Nic jsme u sebe neměli, takže bylo rozhodnuto - sundat oblečení a nabrat vodu do něj. Honzova skupinka přece jen došla zpět na faru o pár minut dřív. Následovalo ždímání oblečení. Po nějaké době došla i skupinka Jožky, která se nevzdá-

vala a taktéž začala ždímat. Bylo to hodně napínavé a celkově jsme nakonec jako vítězové hru ovládli my. Mokrě oblečení začali naši milí a dokonalí vedoucí hned sušit, protože pro některé to znamenalo víc než ¼ veškerého oblečení. Po přetahování s lanem jsme se sešli v kuchyni, kde nás čekal kvíz, večeře, jeden z Martášových příběhů a zpívání. Náš krásný zpěv se rozléhal po celých Partutovicích. Den jsme zakončili hrou „Městečko Palermo“ a šli na kutě. Se staršíma klukama jsme se bavili až do nočního poplachu. Vtipné bylo, když Honza Staňek asi pět sekund před tím řekl, že za chvíli bude beztak poplach. Naši nadřízení vběhli do pokoje a začali nás budit. Všichni jsme se oblékli a byli okamžitě připraveni na noční zápas. Šli jsme na pole za farou a bez baterek

jsme museli získat co nejvíc třísek. Na co, to jsme zatím nevěděli. Po zásahu jsme zalehli zpátky do spacáků a usnuli.

Ráno při rozcvičce jsme si zahráli pár nových her a pak se nasnídali. Vedoucí skupinek vyluštili šifru, která byla u bodování her a potom nám bylo řečeno, že půjdeme na výlet. Na výletě jsme si zahráli spoustu her - stavěli jsme věže z břidlice, zkoušeli prostorovou orientaci, luštili hádanky a došli až na zříceninu hradu Puchart, kde jsme dostali další šifru. Stálo v ní, ať co nejdřív rozděláme oheň a uvaříme litr vody. Další závod o čas! Skupinka Honzy díky jeho vedení a rozdělení práce dokázala pořádný oheň rozdělát jako první a hru za dvojnásobný počet bodů vyhrála. Další výhodou jim bylo i dřívější opékání špekáčků. Následovala je naše skupinka a po chvíli i Jožkova. Všichni si oheň a špekáček užili a bylo na čase se vrátit zpátky. Po cestě bylo několik dalších her, včetně bojovky proti vedoucím, ve které jsme se spojili a táhli s klukama za jeden provaz. Byl to úžasný výlet, tohle ve městě jen tak neuvidíme a nezažijeme! Po polívce jsme šli hrát další super hry na hřiště za farou (např. svíčkový fotbal) a pak do pokoje (např. poznávání lidí ve spacáku pomocí zvířecích zvuků). Opakovala se večeře, zpívání, další příběh a šlo se rovnou na kutě, s tím rozdílem, že ten večer všichni odpadli mnohem rychleji a to se nám ještě noc zkrátila posunem času.

Poslední ráno v Partutovicích jsme si užili naplno. Rozcvička s dalšíma hrama, snídaně i

mše v kostele s vtipným farářem a pozvánkou na veselohru „Farář na zabiti“. Po mši jsme nakoupili a dokonce i dostali misijní cukroví. To se nám líbilo a jako správní Žraloci jsme se na to s chutí vrhli, takže za chvíli nic nezbylo.

Dali jsme si polévku, mladší šli hrát hry na hřiště a my starší jsme pomáhali dát faru do pořádku. Později jsme se připojili k mladším a naposledy si všichni užili sportovní hry. Cesta domů byla hodně podobná, ale zase o něco obohacená. O vyhlásování a taky o hobla pro Honzu Staňka, kterému bylo patnáct. Otrokovice se blížily a většinu z nás se ještě vůbec nechtělo domů, ale bohužel vlak už zastavoval. V závěru akce jsme dokázali překonat vlastní rekord v počítání se, za neskutečný čas okolo šesti sekund. Rozloučili jsme se a tím tato úžasná víkendovka skončila.

Peťa Hartmann

MISIJNÍ KOLÁČ

V neděli 7. dubna 2019 se uskutečnil v naší farnosti již tradiční Misijní koláč. Kromě klasických koláčků, které se pekly v pátek jsme měli několik novinek! Do pečení se zapojila i skupinka lidí, kteří nám napekli spoustu dobrot doma - o to větší výběr jsme pak měli při prodávání. Další novinkou byla káva či čaj ke koláčkům, o kterou se postarali naši kluci z oddílu a zejména po ranní mši svatě to byl velmi oceňovaný nápad. Celkem se vybralo 8500 Kč. Děkujeme moc všem dobrovolníkům za pomoc při pečení, prodávání a samozřejmě i při pojidání!

Kyka a Pája

ZÁVĚREČNÁ AKCE SLUNÍČEK

V pátek 31. 5. 2019 jsme se s holkama ze Sluníček sešly u fary. Noo teda jak se to vezme...čtyři chyběly a zrovna já jsem byla mezi nimi, protože jsem ještě s Vejdu kupovala nějaké to jídlo. Naštěstí jsme to stihly, ale chyběla nám ještě Verča H. Už jsme si myslely, že to nestihne, ale nakonec minutu před odjezdem busu přijela. Vyjely jsme ze zastávky autobusu směr Baťov ale nikdo z nás (kromě vedoucích) netušil, kam teda vlastně jedeme.

Vystoupily jsme na Štěrkáči a vydaly se směr Lanáček – po chvíli jsme zjistily, že to je náš cíl! Cestou jsme míjely tenisové kurty kde jsme viděly hrát Verču P. (která se k nám později připojila). Když jsme dorazily do Lanáčku, rozložily jsme si tam deky a vytáhly jídlo (později pochopíte, proč to nebyl moc dobrý nápad). Vedoucí oznámily, že nám vyhlásí výsledky našeho celoročního snažení! Jako třetí se umístila skupinka zelených (Bětko, Anička, Kačka) jako druží naše skupinka červených (já, Lúca, Verča P.) a jako první skupinka modrých (Vejda, Verča H, Štěpka, Hanička). Dostaly jsme ceny a taky hlavně jedno velké překvap-

ko - velkou houpačku. Postupně jsme na to chodily po dvojičkách a tolik řevu v Lanáčku ještě nejspíš neslyšely. A tady už nejspíš chápete proč to jídlo nebyl moc dobrý nápad. Naštěstí ale nikomu moc špatně nebylo. Hodně holek tady překonalo svůj strach. Některým z nás se to líbilo dokonce až tak, že jsme šly vícekrát. No a v průběhu toho jsme si různě povídal, jedly a pily. Bohužel jsme tam nemohly zůstat dýl protože jsme chtěly být zpátky na mši.

Na závěr jsme se ještě pomodlily a poslaly si pokoj. Tím bohužel pro tento rok skončily schůzky SLUNÍČEK :(.

Děkujeme našim nejúžasnějším vedoucím za tuto skvělou akci a úplně celý rok, kdy to ne vždycky bylo úplně jednoduché. Myslím, že budu mluvit za všechny holky, když řeknu, že jsme si to mooc užili a ještě jedou vám patří jedno velké DÍKY - ať už za přípravu schůzek nebo za vaši trpělivost <3

Danča

POSLEDNÍ SCHŮZKA ŽRALOKŮ

Dne 1. června proběhla poslední schůzka skupinky Žraloků. No a nebyla to jen tak ledajaká schůzka. Teda z počátku tak trochu jo.

Jiná byla už tím, že ráno 8:30 byl suterén plný různorodých "bajků". Jako v cykloprodejně. Začali jsme tradičně modlitbou a poté následovala poslední hra celoročky. Na poslední chvíli se klukům podařilo pár lidí zachránit, na jiné už nebyl čas a tím nám celá hra lehla popelem. No a co by to bylo za hasiče, kdyby neznali svou techniku.. Proto jsme vyrazili směr Trávníky a Kvítkovice. Na Trávníkách jsme měli perfektní ukázkou starých hasičských vozů a stříkaček. A protože v Kvítkovích taky něco mají jeli jsme i tam. Čekala nás tam prohlídka hasičského muzea a detailní průzkum hasič-

ského vozidla. No a taky jsme trochu uhasili sami sebe navzájem :D. Tímto velice děkujeme Karlovi za ukázkou. Celou schůzku jsme zakončili výbornou zmrzlinou u Kauflandu.

No nic budeme se těšit další rok a teď už nejvíc na akce co nás čekají, prázdniny a tábor.

ARCIDIECÉZKO - PŘEROV

Pro ty, kteří v názvu trochu tápají: arcidiecézní setkání je setkání mladých křesťanů a křesťanek z celé arcidiecéze. Už podle předpony arc- musí být všem vzdělavcům jasné, že to bylo něco mimořádného. Z Otrokovic (a blízkého Tlumačova) se nás na cestě za arcizážitkem sešlo 10. No nebylo nás zrovna moc, ale panovala mezi námi skvělá nálada a to je hlavní!

Hned jak jsme přijeli, vítali nás organizátoři a vedli si nás pryč z nádraží. Celý program se odehrával ve sportovní hale v Přerově. Na začátku nás uvítala arcischola, organizátoři přihodili pár informací a pak si vzal slovo arcibiskup Jan Graubner a mluvil o mottu setkání, což bylo: "Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova". K tomuto téma-

tu bylo připraveno několik otázek, o kterých jsme měli ve skupinkách diskutovat. Trošku jsme se rozjeli, až jsme se propovídali k části, na kterou jsme se všichni velmi těšili. Ano, byl to oběd!

Velice zajímavé bylo taky svědectví obrácené prostitutky, které bylo hodně silné. O toto svědectví byl velký zájem, třída byla tak nacpaná, že lidi museli stát po celém obvodu. Ale rozhodně to stálo za to.

Pak už nás čekala jen slavnostní mše svatá a hurá zase domů. Ale nepřijeli jsme s prázdnou. Každý z nás přijel plný krásných arcizážitků!

Sympaták

GRILOVAČKA VEDOUCÍCH

Ve středu 8. 5. jsme se my – vedoucí a instruktoři sešli na hřišti u kostela. Na tom by nebylo nic zvláštního, vřdyt na KoPrech a Louskáčcích se vidíme pořád... Toto setkání ovšem nebylo za účelem plánování tábora ani jiných akcí. Chtěli jsme spolu jednoduše strávit příjemné odpoledne a to se nám i podařilo! Nejdříve jsme si zahráli rychlou a jednoduchou hru, ve které naším jediným cílem bylo odhadnout co nejpřesněji dvě minuty. Úkol to byl o to složitější, že nám do něj hrála hlasitá hudba, a Pája se nás snažila zmást říkáním náhodných čísel, aby nám znemožnila si limit jednoduše odpočítat. Další hra byla spíše pro zasmání. Po částech jsme odkrývali fotky současných oddíláků a snažili se uhodnout, o koho se jedná, takže se z nás brzy stali odborníci na poznávání lidí podle kousků nosů, obočí, nebo lícnicích kostí. Mezitím se grilovalo maso, povídali jsme si, smáli jsme se, jedli, pili, hodovali...

Snad za všechny můžu říct, že to bylo moc pohodové a příjemné odpoledne, a doufám, že se z něj stane i tradice!

Anička L.

SPOLEČNĚ ZA ZVÍŘÁTKY

Jet – nejet? Jaký vymyslet náhradní program za špatného počasí? Nějaké takové otázky si kladly vedoucí při chystání společného výletu pro všechny skupinky. Nakonec vše dopadlo víc než dobře, po mnoha deštivých dnech přišel krásný květnový víkend, a tak se v neděli ráno sešla na nádraží parta více než dvaceti holek. Nastoupilo se do vlaku a hurá směr Olomouc. Cílem byl Svatý Kopeček.

Když jsme dorazily nahoru, využily jsme

krásného plácku a při hře "Mixle v pixle" se rozdělily do 4 družstev – tematicky na zvířátka: Vlci, Divočáci, Sokoli a Myšky. Poté jsme se přesunuly na mši do právě rekonstruované baziliky Navštívení Panny Marie. Ten den probíhala pout' za rodiny a nenarozené děti, takže tento barokní kostel doslova přetékal nejen dospělými, ale i dětmi. Při kázání otce biskupa Hrdličky si některé z nás sedly na bundu na zem, aby si nožky trochu odpočinuly... Ovšem

nikdo z nás netušil, jaké překvapení bude čekat při východu z kostela – každý dostal svačtinu koláček!

Po společné fotce jsme se vydaly na louku u hřiště před zoologickou zahradou, posvačily a zahrály si nějaké hry na body, ať už "McDonald" nebo třeba "Evoluci" spojenou s názvy našich skupinek. Při této hře jsme se totiž mohly chytat, ale každé zvířátko mohlo chytit pouze jeden z dalších druhů zvířat. A pak to konečně přišlo - vyrazily jsme do ZOO. Návštěva byla zpestřena kvízem, úkolem napsat k co nejvíce písmenům abecedy zvířata, která uvidíme a také hrou na pozadí - "Klíšťaty". Bylo celkem horko, takže jsme ocenily, že je zoo umístěna v lese. Ty, co se nebojí výšek, zmáklly všech 128 schodů opravdu vysoké rozhledny a měly celou Olomouc a okolí jako na dlani. Postupně jsme prošly úplně všechno – od mývalů a žiraf přes pavilon šelem a akvária až k dlouhé dřevěné lávce zavěšené nad údolím, po které jsme se dostaly k budově s netopýry, kde jsme prošly v prostoru, kudy mohli volně létat – přímo nám nad hlavami. Na závěr jsme šly ještě k výběhu lvů a medvědů. Vše jsme zakončily vynikající točenou zmrzlinou, "Elektrikou" a pak už jsme vyrazily na nádraží. Tam jsme vše vyhodnotily, předaly se odměny a jelo se zpátky domů.

Celou akci jsme si všechny moc a moc užily!

Pája O.

A CO NA TO ÚČASTNICE?

Anička Ambruzová: Viděly jsme zvířátka, která nejsou ve zlínské zoo, vyšly jsem na rozhlednu a zahrály jsem si skvělé hry!

Anička Janotová: Vytekl mi chleba.

Betty Černošková: Velký zážitek jsme měly i na nádraží v Olomouci, kde začal hořet odpadkový koš a naštěstí jedna z nás na to upozornila policistu, který byl poblíž.

Snad všechny Myšky: Nejvíc se mi líbili žraloci a surikaty, ty bych chtěla doma.

Takže některé si je nejspíš budou přát i na Vánoce, rodiče, buďte připravení! :D

15UP - BRIGÁDA POLANA

Páteční odpoledne jako každé jiné – všichni jsou rádi, že pracovní týden je konečně za nimi a těší se na víkend, v suterénu se schází holky všech věkových kategorií, aby si užily schůzku. Jen pár kluků před suterénem je tu dnes nějak navíc. Ale nebojte, žádné změny u holčičích schůzek se nekonají, to skupinka 15up vyráží na akci! Akorát vyráží už asi půl hodiny, a ještě půl hodiny vyrážet bude, protože Ševce, jeden ze dvou našich super vedoucích, má zpoždění. Ach ta D1... Nakonec ale přece jen přijíždí a všichni společně ve dvou autech jedeme do hor za dalekými Velkými Karlovicemi – čeká nás totiž víkend na Polaně. A ne ledajaký!

Po příjezdu do Karlovic se rozhodujeme, kam dál (respektive blíže) k chatě se můžeme s autem dostat. Lenost vítězí, takže i přes dření podvozků na lesní cestě si nakonec z běžných šesti kilometrů cestu pěšky krátíme více než o polovinu. Snad nám to odpustíte, když vám řeknu, že jedeme na Polanu pracovat. Vykládáme z aut vše, co tam není napevno - a že toho je! Krom našich věcí totiž táhneme taky sekery, motorovou pilu a k ní kanystr benzínu. A málem bych zapomněl...kopu jídla!

Když se konečně vyškrobeme až k chatě a hodíme do ní všechny věci, jdeme omrknout terén, který máme za úkol během soboty vyčistit od napadaných stromů a větví. Nevypadá to naštěstí tak zle, člověk by skoro řekl, že se budem půlku soboty flákat.

Když se vrátíme na chatu, večere už je na stole. Hladově se do ní pustíme (samozřejmě až po modlitbě) a sníme vše, co bylo nachystáno a možná i něco víc. Příjemně napapaní sledujeme film o celkem riskantním způsobu horolectví - totiž bez jištění. U nějaké pětimetrové lezecké stěny by možná o nic nešlo, ale když někdo takto zdolá přes 800 metrů vysokou skálu, je to mazec. Inspirovat se tím snad nikdo nenechal. Po informaci o zítřejším vstávání, kterou jsme snad ani nechtěli slyšet, trávíme zbytek večera hraním Černých historek,

povídáním a požíváním různých dobrot, co kdo přivezl. Tak skončil den první, a my věděli, že to bude dobré.

Nastala noc, nastalo jitro – den druhý. Kupodivu se ráno scházíme dole v místnosti docela rychle, asi to bude tím, že dobrých buchet není nikdy dost a mohlo by se teda stát, že kdo zaváhá - nežere. Naštěstí ale vyjde na všechny. Najezení vyrážíme ukázat lesu, čeho všeho jsme schopní. S pomocí sekyr, motorové pily, a hlavně šikovných silných rukou, jde práce jako po másle. S ubíhajícím časem, ale úměrně ubývá síl, takže jsme všichni šťastní, kdy se po lese roznese zpráva, že je nachystaný oběd. Zelňačka je výborná, jen Kovic možná nedomyslel následky množství zelí, které se později v našich žaludcích mění na nebezpečné plyny.

I po obědě máme ještě co dělat, a tak se nakonec u chaty opět potkáváme až kolem páté hodiny. Usedáme k ohništi a rozděláme pod hromadou větví s jehličím oheň, aby o nás díky dýmu věděli v okruhu nejmíň 5 km. Naštěstí se nám vše podaří spálit, takže si nakonec nad příjemným ohňkem můžeme opéct klobásky. A protože správný fiftýn má pořád hlad, stihnem večer taky v popelu upéct brambory a v mezičase sníst další dobroty z našich zásob. Večer příjemně utekl a nebyť deště, byli bysme u ohně asi až do odjezdu. Kvůli špatnému počasí ale zalézáme do chaty a kvůli únavě z celého dne nakonec zalézáme i do spacáků.

Pěkné počasí bylo nejspíš objednané jen na práci, takže v neděli jsme se probudili do krajiny krásně pocukrované sněhem. Snídaně je díky našim úžasným vedoucím opět nachystaná a po ní vyrážíme k autům. Ne, že bych snad snít neměl rád, ale když už si člověk zvykne na teplo, moc se mu ven do sněhu nechce, takže se ještě před chatou půl hodiny fotíme, abychom si akci ještě víc zapamatovali. Cesta dolů je o dost rychlejší než nahoru, takže jsme za chvíli u aut. Naskládáme do nich věci, pak

se do nich naskládáme my a vyrážíme do Karlovic na mši. V krásném dřevěném kostele se nám sedí až příliš pohodlně, takže pan farář si i přes všechno úsilí naší pozornost drží jen stěží. Naštěstí aspoň nikdo z nás nezachrápal, takže ani neupoutáváme pozornost farníků a můžeme bez problému po skončení mše kostel opustit. Pak už zbývá bohužel jen cesta domů – do Otrokovic (případně do Tlumačova a do Brna). Škoda, že každá dobrá akce tak rychle uteče, ale aspoň si každé takové akce vážíme a můžeme se těšit na další.

Strom

TZ PACOV

10. 5. - den předtím, než se mělo ukázat, co v nás vězí a co si pamatujeme z předešlých závodů, jsme společně vyrazili vlakem do Pacova. Čekala nás dlouhá cesta a i nějaké to přisedání, ale my - zkušení Tomíci jsme si ji i tak užili. Nudu jsme zaháněli povídáním, rozvazováním a zavazováním tkaniček od bot, fanděním hokejistům, zjišťováním množství sbaleného jídla atd.

Po příjezdu do Pacova jsme se přidali k velké skupině lidí s nadějí, že jdou stejně jako my závodit. Došli jsme ke škole a naše obavy že netrefíme zmizely. Večer jsme si vše ještě pro jistotu procvičili a na odražení jsme si šli

zahrát fotbal na místní hřiště.

11. 5. Ráno, krátce před závodem, jsme dostali pár cenných rad od pořadatelů a už jsme si to frčeli na start. Hodili jsme na sebe startovní čísla a za chvíli jsme už vybíhali. Při závodě nás překvapil malý deštěk, který nám sice závod trochu ztížil, ale jinak se nám počasí vydařilo. Až na lanovou lávku, která byla přes potok a (nejen) já jsem se dost obávala pádu do něj, jsme byli s trasou velice spokojeni. Po závodě jsme si dali poslední zápas ve fotbale a čekali s napětím na výsledky. Nejšťastnější byl z nás Paťa Matula, který vybojoval první místo. Postup do dalšího závodu si zajistili taky Vojta Čambala (mladší i starší) a Lukáš Fabrika. Unaveni s krosnami jsme pospíchali na vlak, abychom dojeli co nejdříve do Otrokovic.

Nakonec bych chtěla poděkovat všem za super zážitek, dobrou atmosféru a hlavně vedoucím za zorganizování ;)

Hanča Š.

OTOČ

OTrokovický Oddílový Časopis

Časopis vydávají turistické oddíly mládeže TOM 1412 a TOM 1419 Otrokovice
Redakce: Vojta Rafaja (rafaja@seznam.cz), Kačka Šibravová (kacka.sibravova@gmail.com)

www.tom1412.cz • www.tom1419.org • [www.fb.com/TOM1419Otrokovice](https://www.facebook.com/TOM1419Otrokovice)

Za podpory města Otrokovice

© 2019